

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă Nchenge Ndip Elvis împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-379/25
NR. PIGD 2-24091733-01-3ra-02072025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. V. Negurița,
Curtea de Apel Chișinău, jud. Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici,

25 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 14 august 2024, avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație prin care a solicitat anularea Deciziei de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr. 140-C din 1 august 2024.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, nu este de acord cu Decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova nr. 140-C din 1 august 2024, deoarece este de fapt solicitant de azil, dar având în vedere că IGM la moment nu dispune de personal, a fost în imposibilitate de a depune cererea, fiindu-i refuzat de fiecare data accesul din diverse motive.

3. Notează că, conform Legii 200/2010 decizia de returnare se contestă doar în 5 zile, însă luând în considerație faptul că Nchenge Ndip Elvis nu cunoaște limba de stat, iar avocatul CNAJGS i-a fost oferit abia la 8 august 2024, consideră necesar ca cererea să fie repusă în termen.

4. Invoca că Nchenge Ndip Elvis a intrat pe teritoriul RM în baza vizei deschisă pe perioada de la 1 iulie 2024 până la 1 august 2024.

5. Reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 1, 16, 28, 32, 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților; art. 1 alin. 2 al Protocolului de la New York din 1967; art. 9, 11, 79 din Legea privind azilul; art. 52, 54 alin. (1), 65, 60 al Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova; art. art.206 alin. (1) Cod administrativ și art. 11 al Legii 270/2008.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

6. Prin hotărârea din 13 septembrie a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de Nchenge Ndip Elvis împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 140-C din 1 august 2024 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

7. La 6 octombrie 2024, avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 13 septembrie 2024 a Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată integral.

8. La 18 martie 2025, avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis a depus cerere de apel suplimentară.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul depus de avocatul Panov Diana, în interesele apelantului Nichenge Ndip Elvis și s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău sediul Râșcani din 13 septembrie 2024.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a stabilit că, cetățeanul Camerunului, Nchenge Ndip Elvis, născut la 15 ianuarie 1995, a venit în Moldova cu scopul de a găsi un loc de muncă.

11. A reținut că, potrivit contractului individual de muncă nr. CMS/03/07/2024 din 23 iunie 2024, se atestă că Nchenge Ndip Elvis a fost angajat în calitate de hamal în cadrul SRL „Business Market”, fără a depune la autoritate o cerere corespunzătoare și fără a deține un permis de muncă pe teritoriul R. Moldova.

12. De asemenea, la 1 august 2024 reclamantul a fost depistat la depozitul SRL „Business Market”, desfășurând activități de muncă, iar prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI05947289 din 1 august 2024 întocmit de către Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, Nchenge Ndip Elvis a fost sancționat contravențional pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 334 alin. (2) Cod contravențional - desfășurarea activității de muncă, de către cetățeni străini sau apatrizi, aflați provizoriu în Republica Moldova, fără permis de ședere în scop de muncă eliberat în modul stabilit de legislație, fiindu-i aplicată sancțiunea amenzii în mărime de 30 unități convenționale.

13. Curtea de Apel a reținut prevederile art. 43¹ alin.(3) și (6), art. 51, art. 3, art. 10 alin. (1) lit. e) din Legea 200/2010, pct. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr.492 din 7 iulie 2011, și a considerat că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă despre netemeinicia acțiunii reclamantului.

14. Or, la data efectuării măsurilor cu ieșirea la fața locului de către Direcția Regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, reclamantul Nchenge Ndip Elvis nu dispunea de permis de ședere provizoriu în scop de muncă, așa cum prevedea legislația în vigoare, fapt ce atestă corectitudinea

concluziilor autorității publice că străinul desfășura activitate de muncă cu încălcarea legislației, neavând actele necesare în acest sens.

15. Respectiv, Completul judiciar a apreciat ca fiind corectă și legală decizia IGM nr. 140-C din 1 august 2024 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, or, această sancțiune intervine ca urmare a nerespectării prevederilor art. 43/1 alin. (3) din Legea nr. 200/2010, care stipulează expres că: (3) Pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfășura activități de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă și a permisului de ședere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant.

16. A subliniat că, lipsa permisului valabil de ședere provizorie în scop de muncă la data efectuării controlului – 1 august 2024, just a fost apreciată de Direcția Regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI ca temei de aplicare a prevederilor art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 200/2010.

17. De asemenea instanța de apel a apreciat ca irelevante argumentele reclamantului, reiterate în cererea de apel, că abia la 12 august 2024 apelantul a găsit un traducător și a putut în sfârșit să depună cererea de azil și să fie auzit de reprezentanții statului. Or, cererea de azil la care face trimitere avocatul, a fost depusă la 12 august 2024, în timp ce actul administrativ contestat a fost emis prin prisma circumstanțelor existente la 1 august 2024. Respectiv, depunerea ulterioară a cererii de azil nu poate influența asupra legalității actului administrativ care constituie obiect al controlului judecătoresc în prezenta speță.

18. A mai notat că, activitatea administrativă efectuată de către Inspectoratul General pentru Migrație, este una legală și întemeiată, iar autoritatea publică la soluționarea speței a cercetat complet și multispectual circumstanțele și în limita competenței a emis un act administrativ, prin care și-a realizat scopul său legal.

19. Curtea de Apel a conchis că, încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, iar argumentele părții reclamante în acest sens sunt lipsite de suport juridic.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 18 iunie 2025, avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 25 martie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu admiterea cererii de chemare în judecată și anularea deciziei de returnare.

ARGUMENTELE RECURSULUI

21. În motivarea recursului a indicat că, cu decizia instanței de apel dar și cu hotărârea primei instanțe nu sunt de acord deoarece instanța de apel apreciază drept irelevant faptul că apelantul a depus cererea de azil la 12 august 2024, ignorând însă că acest moment are o importanță determinantă în analiza temerii de persecuție și a intenției reale a persoanei de a solicita protecție internațională. Reclamantul a demonstrat, inclusiv prin probe, că motive obiective (necunoașterea limbii, lipsa unui traducător autorizat) au împiedicat depunerea cererii în perioada anterioară.

22. Menționează că, din momentul depunerii cererii de azil de către apelant la 12 august 2024, acesta nu mai are statutul juridic de simplu străin supus Legii nr. 200/2010, ci dobândește statutul de solicitant de azil, în sensul Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova. Aceasta are consecințe juridice directe și imediate asupra regimului aplicabil, inclusiv asupra inaplicabilității și suspendării de drept a deciziei de returnare.

23. Notează prevederile art. 2 lit. a) din Legea nr. 200/2010, art. 11 din Legea nr. 270/2008, art. 31 și 33 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, ratificată prin Legea nr. 677-XV din 23.11.2001 și indică că, în mod nelegal și contrar acestor norme, instanța de fond și instanța de apel au menținut valabilitatea unei decizii de returnare emise anterior cererii de azil, fără a constata că această decizie este suspendată de drept; au aplicat în continuare Legea nr. 200/2010, deși aceasta încetase să fie aplicabilă din data de 12 august 2024 față de apelant; nu au analizat deloc incidența Legii nr. 270/2008, și nu au examinat legalitatea refuzului IGM de a accepta cererea de azil în procedura oficială, deși această acceptare era obligatorie.

24. Totodată indică că, decizia de returnare nu putea fi executată nici în ipoteza în care ar fi fost emisă legal anterior, deoarece, potrivit reglementărilor internaționale și naționale în materie de azil: măsura returnării se suspendă automat odată cu depunerea cererii de azil, până la soluționarea definitivă a acesteia (inclusiv a eventualelor căi de atac) și de fapt nu contează ca decizia de returnare a fost emisă până la sau după ori față de solicitant de azil se aplica exclusiv Legea cu privire la azil.

25. Relevă că, prioritatea procedurală revine procedurii de azil, autoritățile fiind obligate să analizeze cauza sub acest regim, nu să continue executarea unei decizii de îndepărtare emisă anterior.

26. Comunică că, potrivit art. 3 CEDO și art. 33 din Convenția privind statutul refugiaților, orice acțiune administrativă care poate duce la returnarea unei persoane aflate în nevoie de protecție trebuie să fie suspendată și reevaluată odată ce cererea de azil este exprimată. În speță, acest lucru nu s-a întâmplat.

27. Astfel, puterea executorie a deciziei de returnare a decăzut în mod automat, prin intervenirea unui nou regim juridic aplicabil apelantului. Orice acțiune ulterioară de îndepărtare sau expulzare ar fi fost contrară atât legislației naționale, cât și convențiilor internaționale, dar și jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului.

28. Subliniază că, decizia de returnare nu poate fi executată ori instanța a ignorat cererea de azil a persoanei, fără nici o motivație, și nici explicarea acesteia într-o limbă pe care reclamantul o posedă, a încălcat prevederile Codului Administrativ, Legii 200/2010 dar și Legea 270/2008 cu privire la azilul, unde din momentul solicitării azilului, față de reclamant urmează a fi aplicată Legea nr. 270-XVI din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

29. Odată cu depunerea cererii de azil, orice măsură de returnare devine inaplicabilă până la soluționarea cererii în fond. Aceasta nu este o chestiune de apreciere sau oportunitate administrativă, ci o consecință legală automată, prevăzută de Legea 270/2008. Prin neaplicarea acestor dispoziții, instanța a confirmat o măsură de returnare care, la momentul judecării, era suspendată de drept și deci inaplicabilă.

POZIȚIA INTIMATULUI

30. La 21 iulie 2025, intimatul Inspectoratului General pentru Migrație a depus referință solicitând respingerea recursului ca fiind nefondat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

31. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

32. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

33. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudicare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudicare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

34. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

35. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatei la 18 iunie 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d.81).

36. Cererea de recurs a fost depusă la 18 iunie 2025. Astfel, că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

37. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

38. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

39. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

40. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs de avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse anterior la etapa examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

43. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

44. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în

concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

46. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

47. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

48. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis.

49. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocata Diana Panov în interesele lui Nchenge Ndip Elvis.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă